

mærkninger, som ere fremkomne fra den ærede Forslagsstiller og fra andre Sider. Jeg har taget Ordet for varmt at anbefale det foreliggende Forslag. Det fremtræder under en besteden, fordringsløs Form og kan maasse derfor faa meget lettere have Udsigt til at slippe igennem og blive til Lov. Jeg er overbevist om, at dets Bestemmelser væsentligt ville kunne bidrage til at modvirke den ubehagelige Skikkelse, som Bærtshusholderforholdet har faaet omkring i Kjøbstæderne. Jeg skal ikke nærmere komme ind paa disse Forhold, der udførligt ere blevne udviklede af den ærede Forslagsstiller, men kun bemærke, at min Erfaring gaar i samme Retning som hans deri, at der ikke er nogen Næringsvej, som tiltrækker saa mange daarlige Subjekter som Beværtningsnæringer. Som bekendt, stiller Forholdet sig noget forskjelligt i Kjøbstæderne, eftersom der for disse er udarbejdet en Vedtægt efter Loven af 1873 eller ikke; men baade i den ene og i den anden Klasse af Kjøbstæder vil dette Lovforslag kunne, naar det bliver til Lov, gjøre Fyldest. Det blev af den ærede Forslagsstiller, dengang han forelagde Lovforslaget, udviklet, hvorledes Vedtægterne vare affattede, at Indenrigsministeriet efter en vistnok korrekt Fortolkning af Loven mente ikke i Vedtægterne at kunne optage væsentlig andre Bestemmelser end dem, der havde Hensyn til Antallet af Beværtningsnæringer og at Ministeriet navnlig ikke havde troet at kunne gaa ind paa Normer, hvorefter man skulde kunne vælge mellem de forskjellige Ansøgere. Man vil derfor ogsaa finde, at alle Vedtægterne ere affattede saaledes, at det er Tidssfølgen, i hvilken Begjæringerne komme frem, som skal gjøre Udslaget med Hensyn til Afgjørelsen af, hvem der skal have den ledige Beværtningsnæring, dette er naturligtvis i høj Grad uegnet og gjør et væsentligt Staa i den Rytte, som Vedtægterne skulde stifte, idet man er udfat for, naar der bliver en Beværtningsnæring ledig, at faae et daarligt Subjekt til at udfylde den ledige Plads. Det Naturligste havde det været, om Loven af 1873 havde tilladt, at det overledes vedkommende Kommunalbestyrelse at vælge mellem de forskjellige Ansøgere, saa at den altsaa kunde foretrække den, som maatte anses for at være mest kvalificeret. Som det ærede 8de Medlem for 2den Kreds (Kerke) omtalte, var dette Spørgsmaal ogsaa fremme i det Udvalg, som ifjor var nedsat angaaende Sjæstgiveriloven. Det blev taget under Overveielse, om man ikke skulde stille Forslag vedrørende Bærtshusholdernæringer, navnlig gaaende ud paa at give Kommunalbestyrelserne en saadan Bemyndigelse som den omhandlede. Udvalget naaede ikke til at afgive nogen Betænkning; men det var det bekendt, at den høitærede Indenrigsminister nærede Betænkning ved et saadan Forslag, fordi han mente, at det stred mod det i Næringsloven af 29de December 1857 neblagte Princip om lige Udgang

til de forskjellige Næringsveje. Jeg skal nu ikke komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal, ihvorvel jeg vilde have foretrukket, at det foreliggende Lovforslag havde indeholdt en Bestemmelse om, at Kommunalbestyrelsen skulde have Ret til at vælge mellem flere Ansøgere, en Bestemmelse, hvorved man ogsaa vilde være kommen ud over de Banskfeligheder, som ellers nok i det praktiske Liv skulle vise sig ved Afgjørelsen af Spørgsmaalet om, hvem der har meldt sig først. Jeg finder det foreliggende Forslag tilfredsstillende, da det i alt Væsentligt giver ganske det Samme og tillige fører udover den Banskfelighed, som ligger i at give Kommunalbestyrelsen en ligesvem Ret til at vælge. Der vil ikke, saavidt jeg skjønner, ved dette Lovforslag fremkomme nogen væsentlig Fravigelse fra Principet om Ligeberettigelsen til Næring. Lovforslaget gaar nemlig ikke ud paa at give Kommunalbestyrelsen en Ret til at vælge, men kun en Ret til at anbefale, hvilket medfører en ikke saa ringe Forskjel. Hvis der i en Kjøbstad, hvor der findes en Vedtægt, bliver et ledigt Bærtshushold, og der f. Ex. melber sig 4 Ansøgere, og Kommunalbestyrelsen finder, at en af disse Personer er af en saadan Bestaffenhed, at man ikke kan overdrage ham det, men at man derimod kan anbefale alle de 3 andre, vil jo Følgen deraf være, at disse 3 i og for sig ville være ligestillede, og at det ikke bliver Kommunalbestyrelsen, der træffer et Valg, idet den, som efter Vedtægtens faste Regel med Hensyn til Tidssfølgen er først berettiget, vil faae Posten. Det er altsaa klart, at man efter Lovforslaget lægger en mindre Myndighed i Kommunalbestyrelsens Hænder, men dog i Virkeligheden opnaar det tilsigtede Resultat, kun at faae paalidelige Folk til Bærtshusholdernæringer; Maalet vil i alt Væsentligt blive naaet. Jeg kan herefter ikke skjønne Andet, end at Lovforslaget er meget heldigt; det har det af mig her fremhævede Fortrin, at føre ud over en temmelig stor Banskfelighed. Jeg skal derfor tillade mig i det Hele at anbefale det. — Den ærede Forslagsstiller fremdrog en Tanke om i Loven at optage en Bestemmelse, hvorefter de omhandlede Borgestaber kun skulde gives paa et vist Aaremaal, f. Ex. paa 10 Aar. Jeg kan meget vel sympathisere med denne Tanke; fra et ideelt Standpunkt kan den se overmaade hensigtsmæssigt ud. En saadan Bestemmelse vilde naturligvis kunne bidrage til at modarbejde Udskielser i disse Forhold, dels derved, at man blev istand til at fjerne Subjekter, som ikke havde viist sig at fyldestgjøre de Forventninger, man havde stillet til dem, dels navnlig fordi det vilde staa som et Stræmmebillede for de Bærtshusholdere, der ellers kunde være tilbøjelige til at søge at tage den mest mulige Fordel ved at lade Gjesterne drinke til Dvermaal. Det forekommer mig imidlertid ikke praktisk at fremdrage dette Spørgsmaal. Tanken er saa ny og særlig, at jeg er bange for, at Op-